

ma silmad peawad peast wålja pištetama, et ta nendega on náinud meie jure tuša; párrast selle tullewad temma jallad alt árra raiuda, et need temma kehha meie jure fannud; temma fórwad peawad füllatud tinnaga táis wal-latud sama, et ta nendega meie nðupiddamis-sed ja moed on árra kuulnud; ja temma keel tulleb suust wålja kárristada, et ta sellega kóit on wålja rákinud, mis temma siin on kuul-nud ja náinud!"

Kui need hirmsad nuhtlased ollid ette loe-tud, jái se ðnneto pealik, sedda kuuldes, peost nðdraks, ja ommas seggases möistusés hak-kas neid wanduma ja teutama ja lubbas, et Wenne keiser neid sellepárrast saab kárristama — fest se olli temmal teada, et sedda, mis seal lubbati tehha, tööste ka nenda saab tehtud.

Ódige selle peale kostis Kahn: „Meie koh-hus on möistetud ja se on óige! Sesinnane Wenne olli úks salloja maokuulja, úks pion! Las! tedda karjuda ja hulluda, mis se melle pudub, kül ta pea waikseks jááb!"

Rúud todi teine pealik ette, selle waltsi

fuld=rahha párrast, agga se útles: „Se rahha, mis ma hobbuste eest andsin, on se rahha, mis minno úllemad müsse frono polest annud ja fui se rahha mitte óige ei olle, kuida minno kaebaja útleb, siis ei olle se minno sú, fest se rahha maksab kóige sure rigi sees!"

„Kas fa rágid tót?" — kússis Kahn — pealik olli agga julge ja útles: „Üks mees, kes mõeka fannab, sellel ei olle tarvis wallega surmaast peásta!"

Siis saab sinno ašsi teist korda selletud, fui ašsi eßmalt on járrele kulated. Kui se töössi on, et se rahha kóikis Wenne rikis mak-sab, siis saad, sa lahti ja sinno keiser jááb meie kohto alla!"

Nelli páwa párrast sedda någgid Wenne soldatid emalt, et need wiis eßimest kóik ollid lattide otsa aetud. — Se on: latti ots teh-hakse terrawaks ja teine ots rammitakse ma-sisse, et se tuggewaste pústi seisab. Ðnneto innimenne pannakse terrawa otsa peale ja tóm-matakse jassust, et se latti ots kehast läbbi ja wimaks suust wålja tulleb. Nenda on selle